

AGATHA CHRISTIE

ΣΙΩΠΗΛΟΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σιωπηλός μάρτυρας**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Dumb Witness

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers, Λονδίνο 2015

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Μπαρουξής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sarah Foster/HarperCollins Publishers Ltd

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 1937. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the AC Monogram Logo are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Σιωπηλός μάρτυς»

Τρίτη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Φεβρουάριος 2026

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-6452-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

AGATHA CHRISTIE

ΣΙΩΠΗΛΟΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ

Μετάφραση: Χρήστος Μπαρουξής

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το μυθιστόρημα Σιωπηλός μάρτυρας εκδόθηκε πρώτη φορά στο Ηνωμένο Βασίλειο το 1937. Στις ΗΠΑ κυκλοφόρησε αργότερα τον ίδιο χρόνο με τον τίτλο Poirot Loses A Client.

Είναι η προτελευταία ιστορία που αφηγείται ο Χέιστινγκς. Η Κρίστι θα τον χρησιμοποιήσει ως αφηγητή μόνο μία φορά ακόμα, έπειτα από χρόνια, για το τελευταίο «αντίο» στον Πουαρό, το The Last Curtain.

Ο μελετητής της Άγκαθα Κρίστι, Τζον Κάραν, ανακάλυψε το 2004 μια προγενέστερη εκδοχή της ιστορίας, με τον τίτλο The Incident of the Dog's Ball, που συμπεριελήφθη στη μελέτη του Murder in the Making.

Το έργο μεταφέρθηκε στην τηλεόραση το 1996, στη σειρά Agatha Christie's Poirot, με τον Ντέιβιντ Σουσέ στον ρόλο του Πουαρό, διασκευάστηκε για το ραδιόφωνο το 2007, με τον Τζον Μόφατ στον ρόλο του διάσημου ντετέκτιβ, και εκδόθηκε επίσης ως graphic novel το 2009.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Βέλγος ντετέκτιβ, που αναλαμβάνει να διαλευκάνει την υπόθεση της μυστηριώδους επιστολής της Έμιλι Αρουντέλ.

Άρθουρ Χέιστινγκς

Φίλος του Πουαρό, που τον βοηθά να ρίξει φως στην υπόθεση.

Έμιλι Αρουντέλ

Η πλούσια γεροντοκόρη θεία που στέλνει επιστολή στον Πουαρό όταν καταλαβαίνει ότι η συνήθεια του σκύλου της του Μπομπ να αφήνει τη λαστιχένια μπάλα του στο πλατύσκαλο έδωσε την ιδέα σε έναν από τους συγγενείς της που φιλοξενούσε για το Πάσχα να δέσει έναν σπάγκο από μια πρόκα, ώστε η ίδια να σκοντάψει και να πέσει στη σκάλα και να φανεί σαν ατύχημα. Έχοντας καταλάβει ότι κάποιος αποπειράθηκε να τη σκοτώσει, αλλάζει τη διαθήκη της και αφήνει όλη την περιουσία της στη συνοδό της, τη Μίνι Λόσον.

Τερίσα Αρουντέλ

Ανιψιά της Έμιλι, η οποία στην πρώτη διαθήκη θα κληρονομούσε μέρος της περιουσίας της.

Δρ Ρεξ Ντόναλντσον

Αρραβωνιαστικός της Τερίσα.

Τσαρλς Αρουντέλ

Γοπτευτικός μικροαπατεώνας ανιψιός της Έμιλι Αρουντέλ και αδελφός της Τερίσα. Όλων το μυαλό πηγαίνει σε αυτόν για το σκηνοθετημένο ατύχημα.

Μπέλα Τάνιος

Ανιψιά της Έμιλι Αρουντέλ, εξαδέλφη του Τσαρλς και της Τερίσα. Δεν αντέχει άλλο τον Έλληνα άνδρα της, τον δρα Τάνιος, και θεωρεί ότι τα χρήματα της κληρονομιάς θα τη βοηθήσουν να ζήσει ελεύθερη.

Δρ Τζέικομπ Τάνιος

Έλληνας σύζυγος της Μπέλα, γιατρός.

Έλεν

Η υπηρέτρια της Έμιλι Αρουντέλ.

Μίνι Λόσον

Η συνοδός της Έμιλι Αρουντέλ τον τελευταίο χρόνο και, σύμφωνα με την τελική διαθήκη, μοναδική κληρονόμος της.

Δρ Γκρέιντζερ

Γιατρός της Έμιλι Αρουντέλ, που τη φρόντιζε κατά τη διάρκεια της ασθένειάς της.

Η κυρία του Λίτλγκριν Χάουζ

Η δεσποινίς Αρουντέλ πέθανε την 1η Μαΐου. Παρότι η ασθένειά της υπήρξε σύντομη, ο θάνατός της δεν προκάλεσε μεγάλη έκπληξη στη μικρή κωμόπολη Μάρκετ Μπέισιν όπου ζούσε από τα δεκαέξι της. Κι αυτό γιατί η Έμιλι Αρουντέλ ήταν πάνω από εβδομήντα, η τελευταία από πέντε αδέρφια και ήταν γνωστό ότι η υγεία της ήταν κλονισμένη εδώ και αρκετά χρόνια. Μάλιστα, πριν από περίπου δεκαοκτώ μήνες κόντεψε να πεθάνει από ένα παρόμοιο επεισόδιο με αυτό που της κόστισε τελικά τη ζωή.

Ωστόσο, παρότι ο θάνατος της δεσποινίδος Αρουντέλ δεν ξάφνιασε κανέναν, υπήρχε κάτι που προκάλεσε έκπληξη. Οι όροι της διαθήκης της ξεσήκωσαν θύελλα συναισθημάτων: έκπληξη, ενθουσιασμό, έντονη αποδοκιμασία, οργή, απόγνωση, θυμό και μια γενικότερη τάση φημολογίας. Για εβδομάδες –μπορεί και μήνες– όλο το Μάρκετ Μπέισιν μιλούσε μόνο για αυτό! Όλοι είχαν να πουν κάτι πάνω στο θέμα, από τον κύριο Τζόουνς τον μπακάλη, που πίστευε ότι «το αίμα νερό δε γίνεται», μέχρι την κυρία Λάμφρι στο ταχυδρομείο, που έλεγε συνεχώς «κάτι ύποπτο συμβαίνει! Να μου το θυμηθείς».

Αυτό που έκανε τις φήμες να οργιάσουν ήταν ότι η διαθήκη συστάχθηκε μόλις την 21η Απριλίου. Και δεδομένου ότι οι στενοί συγγενείς της Έμιλι Αρουντέλ έμειναν μαζί της λίγες μέρες πριν, κατά

την τραπεζική αργία του Πάσχα, γίνεται αντιληπτό πως διαδόθηκαν οι πλέον σκανδαλώδεις θεωρίες, προσφέροντας μια ευχάριστη ανακούφιση από τη μονοτονία της καθημερινής ζωής στο Μάρκετ Μπέισιν.

Υπήρχε ένα πρόσωπο που ορθώς οι περισσότεροι υποψιάζονταν ότι γνώριζε περισσότερα απ' ό,τι υποστήριζε. Αυτή δεν ήταν άλλη από τη δεσποινίδα Βιλχελμίνια Λόσον, τη συνοδό της δεσποινίδος Αρουντέλ, η οποία ωστόσο ισχυρίστηκε ότι, όπως όλοι, δεν είχε την παραμικρή ιδέα. Κι εκείνη, όπως είπε, σάστισε, όταν διαβάστηκε η διαθήκη.

Φυσικά, πολλοί δεν την πίστεψαν. Και ανεξαρτήτως αν η δεσποινίς Λόσον είχε πλήρη άγνοια, όπως ισχυριζόταν, ή όχι, το μόνο άτομο που γνώριζε τι πραγματικά συνέβη ήταν η ίδια η νεκρή. Η Έμιλι Αρουντέλ δεν είχε πει τίποτα σε κανέναν, όπως συνήθιζε, άλλωστε. Ούτε καν στον δικηγόρο της αποκάλυψε τα κίνητρα της πράξης της. Απλώς του έκανε γνωστές τις επιθυμίες της.

Αυτή η μυστικοπάθεια ήταν ίσως το βασικό γνώρισμα του χαρακτήρα της. Βλέπετε, η Έμιλι Αρουντέλ αποτελούσε, από κάθε άποψη, χαρακτηριστικό είδος της γενιάς της. Διέθετε τόσο τις αρετές όσο και τα ελαττώματά της. Ήταν αυταρχική και συχνά καταπιεστική, αλλά επίσης εξαιρετικά συμπονετική. Είχε κοφτερή γλώσσα, όμως οι πράξεις της ήταν πάντα αγαθές. Εξωτερικά έδειχνε συναισθηματική, αλλά στην πραγματικότητα ήταν πολύ οξυδερκής. Όλα αυτά τα χρόνια είχε μια σειρά από γυναίκες συνοδούς τις οποίες τυραννούσε ανελέητα, αλλά ταυτόχρονα τους έδειχνε μεγάλη γενναιοδωρία. Και είχε επίσης έντονο το αίσθημα του οικογενειακού καθήκοντος.

Ήταν Μεγάλη Παρασκευή και η Έμιλι Αρουντέλ στεκόταν στο χολ του Λίτλγκριν Χάουζ δίνοντας διάφορες οδηγίες στη δεσποινίδα Λόσον.

Στα νιάτα της υπήρξε όμορφη κοπέλα και τώρα ήταν μια καλο-

στεκούμενη ηλικιωμένη με ευθυτενές κορμί και ζωηρό τρόπο. Η ελαφριά κιτρινάδα στην επιδερμίδα της έδειχνε ότι πλέον δεν μπορούσε να φάει άφοβα βαριά φαγητά.

«Για πες μου, Μίνι, πού θα τους βολέψεις τελικά;» έλεγε η δεσποινίς Αρουντέλ.

«Να, σκέφτηκα... ελπίζω να έκανα καλά... τον δόκτορα και την κυρία Τάνιος στο Ξύλινο δωμάτιο, την Τερίσα στο Μπλε δωμάτιο και τον κύριο Τσαρλς στο παλιό παιδικό δωμάτιο...»

«Η Τερίσα μπορεί να πάρει το παιδικό δωμάτιο και ο Τσαρλς το Μπλε», τη διέκοψε η δεσποινίς Αρουντέλ.

«Α, ναι... με συγχωρείτε... σκέφτηκα ότι το παιδικό δωμάτιο είναι πιο άβολο...»

«Μια χαρά θα της πέσει της Τερίσα».

Στην εποχή της δεσποινίδος Αρουντέλ οι γυναίκες έρχονταν πάντοτε δεύτερες. Οι άνδρες ήταν τα σημαντικά μέλη της κοινωνίας.

«Πολύ λυπάμαι που δε θα έρθουν τα παιδάκια», ψέλλισε η δεσποινίς Λόσον στενοχωρημένα.

Λάτρευε τα παιδιά, όμως αδυνατούσε εντελώς να τους επιβληθεί.

«Τέσσερις φιλοξενούμενοι είναι αρκετοί», είπε η δεσποινίς Αρουντέλ. «Και, σε κάθε περίπτωση, η Μπέλα κακομαθαίνει τα παιδιά της φρικτά. Ούτε διανοούνται ποτέ να κάνουν ό,τι τους λένε».

«Η κυρία Τάνιος είναι πολύ αφοσιωμένη μητέρα», μурμουούρισε η Μίνι Λόσον.

«Η Μπέλα είναι καλή γυναίκα», είπε σοβαρά και επιδοκιμαστικά η δεσποινίς Αρουντέλ.

«Θα πρέπει να της είναι πολύ δύσκολο να ζει σε ένα τόσο ξένο μέρος όπως η Σμύρνη», σχολίασε αναστενάζοντας η δεσποινίς Λόσον.

«Όπως έστρωσε ας κοιμηθεί», απάντησε η Έμιλι Αρουντέλ. Έπειτα από αυτή την ψυχρή βικτοριανή ρήση, συνέχισε: «Τώρα θα πάω στο χωριό να μιλήσω για τις προμήθειες που θα χρειαστούμε το Σαββατοκύριακο».

«Α, δεσποινίς Αρουντέλ, αφήστε με να πάω εγώ. Να...»

«Ανοησίες. Προτιμώ να πάω εγώ. Πρέπει να τα ψάλω στον Ρότζερς. Το πρόβλημά σου, Μίνι, είναι ότι δεν είσαι αρκετά... εμφατική. Μπομπ! Μπομπ! Πού είναι ο σκύλος;»

Ένα σκληρότριχο τεριέ κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα. Έκανε κύκλους γύρω από την κυρία του, βγάζοντας στακάτα γαβγίσματα χαράς και προσμονής.

Μαζί, αφεντικό και σκύλος, βγήκαν από την εξώπορτα και διασχίζοντας το μικρό μονοπάτι έφτασαν στην αυλόπορτα.

Η δεσποινίς Λόσον στεκόταν στο κατώφλι και τους κοιτούσε να ξεμακραίνουν χαμογελώντας ανόητα με μισάνοιχτο το στόμα. Πίσω της μια φωνή είπε ξινά:

«Οι μαξιλαροθήκες που μου δώσατε, δεσποινίς Λόσον, δεν είναι ασορτί».

«Αλήθεια; Μα τι ανόητη που είμαι...»

Η Μίνι Λόσον επέστρεψε πάλι στις δουλειές του σπιτιού.

Υπό τη συνοδεία του Μπομπ η Έμιλι Αρουντέλ προχωρούσε με βασιλικό αέρα στον κεντρικό δρόμο του Μάρκετ Μπέισιν.

Έμοιαζε πράγματι με βασιλική περιοδεία, γιατί σε κάθε κατάστημα στο οποίο έμπαινε ο ιδιοκτήτης έσπευδε πάντοτε να την εξυπηρετήσει.

Ήταν, άλλωστε, η δεσποινίς Αρουντέλ του Λίτλγκριν Χάουζ· «μία από τις παλαιότερες πελάτισσες»· κυρία «της παλαιάς σχολής»· δεν υπήρχαν «πολλές σαν αυτή στις μέρες μας».

«Καλημέρα, δεσποινίς. Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω; Δεν ήταν τρυφερό; Λυπάμαι πολύ που το ακούω. Νόμιζα ότι ήταν εξαιρετικό κομμάτι... σπάλα. Ναι, φυσικά, δεσποινίς Αρουντέλ. Αφού το λέτε εσείς, έτσι θα είναι... Όχι, φυσικά και δε θα διανοούμεν να στείλω σε εσάς κρέας εισαγωγής... Ναι, θα το φροντίσω προσωπικά, δεσποινίς Αρουντέλ».

Ο Μπομπ και ο Σποτ, ο σκύλος του χασάπη, κύκλωναν αργά κι αργιεμένα ο ένας τον άλλον, γρυλίζοντας σιγανά. Ο Σποτ ήταν ένας μεγάλος σκύλος απροσδιόριστης ράτσας. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να

καθαγιάζει με τους σκύλους των πελατών, όμως φρόντιζε να τους δείξει με τον τρόπο του ότι, αν τον άφηναν, θα τους έκανε κιμά.

Ο Μπομπ, που ήταν σκύλος με νεύρο, απάντησε αντίστοιχα.

Η Έμιλι Αρουντέλ φώναξε «Μπομπ!» και συνέχισε.

Τότε το μπακάλικο έγινε σημείο συνάντησης λαμπρών προσωπικοτήτων. Μια άλλη ηλικιωμένη κυρία, με πληθωρική σιλουέτα, αλλά εξίσου αριστοκρατικό αέρα, έκανε την εμφάνισή της.

«Καλημέρα, Έμιλι», είπε.

«Καλημέρα, Κάρολαϊν».

«Περιμένεις κάποιον από τους δικούς σου;» ρώτησε η Κάρολαϊν Πίμποντι.

«Ναι, όλους. Την Τερίσα, τον Τσαρλς και την Μπέλα».

«Η Μπέλα επέστρεψε, λοιπόν, στην Αγγλία; Μετά του συζύγου;»

«Ναι».

Παρότι μονολεκτική, η απάντηση υπονοούσε πολλά και για τις δύο κυρίες.

Και αυτό γιατί η Μπέλα Μπιγκς, η ανιψιά της Έμιλι Αρουντέλ, είχε παντρευτεί Έλληνα. Και στην οικογένεια της Έμιλι Αρουντέλ, που ήταν αυτό που λέμε «άνθρωποι του στρατού», πολύ απλά δεν παντρεύονταν Έλληνες.

Θέλοντας να την παρηγορήσει εμμέσως (γιατί, φυσικά, δε θα μπορούσε ποτέ να θίξει ευθέως ένα τέτοιο θέμα), η δεσποινίς Πίμποντι είπε:

«Ο σύζυγος της Μπέλα έχει μυαλό. Και καλούς τρόπους!»

«Οι τρόποι του είναι πράγματι εξαιρετικοί», συμφώνησε η δεσποινίς Αρουντέλ.

Βγήκαν μαζί στον δρόμο.

«Τι είναι αυτό που άκουσα, ότι η Τερίσα αρραβωνιάστηκε τον νεαρό Ντόναλντσον;» ρώτησε η δεσποινίς Πίμποντι.

Η δεσποινίς Αρουντέλ ανασήκωσε τους ώμους.

«Οι νέοι είναι πολύ επιπόλαιοι στις μέρες μας. Φοβάμαι ότι, αναγκαστικά, θα είναι ένας μακροχρόνιος αρραβώνας... αν, φυσικά, καταλήξει πουθενά. Είναι φτωχός».

«Μα, η Τερίσα έχει δικά της χρήματα», σχολίασε η δεσποινίς Πίμποντι.

«Ενας άνδρας δεν μπορεί να ζει από τα χρήματα της συζύγου του», είπε στρυφνά η δεσποινίς Αρουντέλ.

Η δεσποινίς Πίμποντι έβγαλε ένα βαθύ, βραχνό γέλιο.

«Στις μέρες μας δε φαίνεται να τους πειράζει ιδιαίτερα. Είμαστε εκτός εποχής, Έμιλι. Εγώ δεν καταλαβαίνω τι του βρίσκει η μικρή. Είναι τόσο μαλθακοί όλοι αυτοί οι νεαροί!»

«Είναι ευφυής γιατρός, υποτίθεται».

«Εκείνα τα πενς-νε* και ο ψυχρός τρόπος ομιλίας! Στις μέρες μου θα τον φωνάζαμε κούτσουρο!»

Στη σύντομη παύση που μεσολάβησε η μνήμη της δεσποινίδος Πίμποντι επέστρεψε στο παρελθόν, ανακαλώντας εικόνες κομφών νεαρών με εντυπωσιακά μουστάκια...

«Στείλε εκείνον τον κατεργάρη τον Τσαρλς να με δει... αν θέλει», είπε αναστενάζοντας.

«Ναι, φυσικά. Θα του το πω».

Οι δύο γυναίκες αποχωρίστηκαν.

Γνωρίζονταν πολύ παραπάνω από πενήντα χρόνια και η δεσποινίς Πίμποντι ήξερε κάποια ατυχή ολισθήματα στα οποία είχε υποπέσει ο στρατηγός Αρουντέλ, ο πατέρας της Έμιλι. Γνώριζε πολύ καλά τι σοκ υπήρξε ο γάμος του Τόμας Αρουντέλ για τις αδελφές του, καθώς και τους μπελάδες που αντιμετώπιζε η νεότερη γενιά των Αρουντέλ.

Ωστόσο, οι δύο γυναίκες δεν είχαν ανταλλάξει ποτέ λέξη για αυτά τα θέματα. Η οικογενειακή αξιοπρέπεια, η αλληλεγγύη και η απόλυτη μυστικότητα στα οικογενειακά ζητήματα ήταν και για τις δύο ιερές.

Η δεσποινίς Αρουντέλ γύρισε σπίτι περπατώντας, με τον Μπομπ να σιγοτρέχει πίσω της. Μέσα της παραδεχόταν κάτι που θα αρνούνταν να παραδεχτεί σε οποιονδήποτε άλλο: Ήταν πολύ απο-

* Γυαλιά οράσεως χωρίς βραχιόνες, στηρίζονται μόνο στη μύτη. (Σ.τ.Ε.)

γοπτευμένη με τη νέα γενιά της αριστοκρατικής οικογένειάς της.

Με την Τερίσα, για παράδειγμα, στην οποία δεν είχε καμία επιρροή, αφού είχε βρεθεί με δικά της χρήματα από την ηλικία των είκοσι ενός ετών. Έκτοτε η νεαρή κοπέλα είχε αποκτήσει κακό όνομα. Η φωτογραφία της κοσμούσε συχνά τις σελίδες των εφημερίδων. Ανήκε σε έναν κύκλο νεαρών, έξυπνων και προσοδευτικών Λονδρέζων, που οργάνωναν περιβόητα πάρτι και ορισμένες φορές κατέληγαν ακόμη και στο αυτόφωρο. Δεν ήταν το είδος της φήμης που η Έμιλι Αρουντέλ θα ενέκρινε για ένα μέλος της οικογένειάς της. Αντίθετα, καταδίκασε έντονα τον τρόπο ζωής της Τερίσα. Σχετικά με τον αρραβώνα της, όμως, ήταν κάπως διχασμένη. Από τη μία, δε θεωρούσε τον ανερχόμενο δρα Ντόναλντσον άξιο να πάρει μια Αρουντέλ. Από την άλλη, γνώριζε –και ανησυχούσε– ότι η Τερίσα ήταν εντελώς ακατάλληλη σύζυγος για έναν συνεσταλμένο γιατρό της επαρχίας.

Με έναν αναστεναγμό η σκέψη της πέρασε στην Μπέλα. Στην Μπέλα δεν μπορούσε να προσάψει τίποτα. Ήταν καλή γυναίκα –αφοσιωμένη σύζυγος και μητέρα, υπόδειγμα συμπεριφοράς– και εξαιρετικά χαζή! Αλλά ούτε σε αυτή μπορούσε να δώσει την πλήρη έγκρισή της. Γιατί είχε παντρευτεί έναν ξένο –και όχι απλά ξένο–, έναν Έλληνα. Για το προκατειλημμένο μυαλό της δεσποινίδος Αρουντέλ οι Έλληνες ήταν σχεδόν το ίδιο απαίσιοι με τους Αργεντινούς ή τους Τούρκους. Το γεγονός ότι ο δρ Τάνιος είχε γοπτευτικούς τρόπους και τη φήμη ότι ήταν εξαιρετικά ικανός στο επάγγελμά του την έκανε να τον βλέπει με ακόμη μεγαλύτερη προκατάληψη. Δεν εμπιστευόταν τη γοπτεία και τις κολακείες. Και γι' αυτό της ήταν δύσκολο να συμπαθήσει και τα δυο παιδιά του. Στην όψη είχαν πάρει και τα δύο από τον πατέρα τους – δεν είχαν τίποτα το αγγλικό πάνω τους.

Κι έπειτα ήταν ο Τσαρλς...

Ναι, ο Τσαρλς...

Δεν είχε νόημα να εθελotuφλεί. Όσο γοπτευτικός κι αν ήταν, δεν μπορούσε να του έχει εμπιστοσύνη...

Η Έμιλι Αρουντέλ αναστέναξε. Ξαφνικά ένιωσε την κόπωση, τα γηρατεία και τη θλίψη να την καταβάλλουν...

Σκέφτηκε ότι δε θα ζούσε για πολύ ακόμη...

Ο νους της πήγε στη διαθήκη που είχε συντάξει πριν από κάποια χρόνια.

Κληροδοτήματα στις υπηρέτριες και σε φιланθρωπίες, και το μεγαλύτερο μέρος της σημαντικότερης περιουσίας της θα το μοιράζονταν εξίσου οι τρεις αυτοί εν ζωή συγγενείς της...

Παρ' όλα αυτά θεώρησε ότι είχε κάνει το σωστό και το δίκαιο. Απλώς, ταυτόχρονα, της πέρασε από το μυαλό αν υπήρχε τρόπος να προστατέψει το μερίδιο της Μπέλα από τον άνδρα της... Θα έπρεπε να ρωτήσει τον κύριο Πέρβις.

Έστριψε και πέρασε την αυλόπορτα του Λίτλγκριν Χάουζ.

Ο Τσαρλς και η Τερίσα Αρουντέλ πήγαν με αυτοκίνητο, οι Τάνιος με το τρένο.

Πρώτα έφτασαν τα δύο αδέρφια. Ο Τσαρλς, ψηλός και όμορφος, είπε με τον ελαφρά πειρακτικό τρόπο του «Γεια σου, θεία Έμιλι! Τι κάνει το κορίτσι μας; Μια χαρά σε βλέπω» και ύστερα τη φίλησε.

Η Τερίσα ακούμπησε αδιάφορα το νεανικό μάγουλό της στο γερασμένο της θείας της.

«Πώς είσαι, θεία;»

Η Τερίσα, σκέφτηκε η θεία της, δε φαινόταν καθόλου καλά. Κάτω από το μπόλικο μακιγιάζ το πρόσωπό της φαινόταν κάπως κομμένο και γύρω από τα μάτια είχε ρυτίδες.

Πήραν τσάι στο καθιστικό. Η Μπέλα Τάνιος, με τις τούφες μαλλιά που πετούσαν κάτω από το μοντέρνο καπέλο που φορούσε με λανθασμένο τρόπο, κοίταξε την ξαδέρφη της την Τερίσα με μια αξιολύπητη λαχτάρα για να δει τι φοράει και να το αποτυπώσει στη μνήμη της. Ήταν η μοίρα της καημένης της Μπέλα να έχει πάθος με τα ρούχα δίχως να έχει καμία απολύτως αίσθηση της μόδας.

Τα ρούχα της Τερίσα ήταν ακριβά, ελαφρώς αλλόκοτα, και η ίδια είχε υπέροχη σιλουέτα.

Όταν η Μπέλα έφτασε στην Αγγλία από τη Σμύρνη, κατέβαλε φιλότιμες προσπάθειες να αντιγράψει την κομψότητα της Τερίσα με φθηνά και κακοραμμένα ρούχα.

Ο δρ Τάνιος, που ήταν εύσωμος και χαρωπός, με γενειάδα, μιλούσε με τη δεσποινίδα Αρουντέλ. Η φωνή του ήταν ζεστή και γεμάτη – μια φωνή τόσο ελκυστική, που γοήτευε τον συνομιλητή του σχεδόν παρά τη θέλησή του. Παρά τη θέλησή της φαίνεται να γοήτευσε και τη δεσποινίδα Αρουντέλ.

Η δεσποινίς Λόσον ήταν αρκετά νευρική. Πηγαиноερχόταν, μοίραζε πιάτα και γενικά ασχολούνταν, σε βαθμό υπερβολής, με το τραπεζάκι του τσαγιού. Ο Τσαρλς, που είχε εξαιρετικούς τρόπους, σηκώθηκε αρκετές φορές να τη βοηθήσει, όμως εκείνη δεν έδειξε καμία ευγνωμοσύνη.

Όταν, μετά το τσάι, οι συγγενείς βγήκαν για περίπατο στον κήπο, ο Τσαρλς γύρισε χαμηλόφωνα προς την αδελφή του.

«Η Λόσον δε με συμπαθεί. Περίεργο, δε βρίσκεις;» είπε.

«Ναι, πολύ», απάντησε κοροϊδευτικά η Τερίσα. «Άρα υπάρχει, τελικά, κάποιος που μπορεί και αντιστέκεται στη θανάσιμη γοητεία σου...»

Ο Τσαρλς χαμογέλασε γοητευτικά.

«Ευτυχώς που είναι απλά η Λόσον...»

Στον κήπο η δεσποινίς Λόσον περπατούσε με την κυρία Τάνιος και τη ρωτούσε για τα παιδιά. Το μουντό πρόσωπό της φωτίστηκε. Αφαιρέθηκε και σταμάτησε να κοιτάζει συνεχώς την Τερίσα. Μιλούσε με πάθος και ενθουσιασμό. Αυτό που είχε πει η Μέρι στο καράβι ήταν τόσο... παράξενο.

Διαπίστωσε με έκπληξη ότι η Μίνι Λόσον ήταν πολύ συμπονετική ακροάτρια.

Έπειτα από λίγο το προσωπικό συνόδευσε στον κήπο έναν ξανθό νεαρό με σοβαρό ύφος και πενς-νε. Φαινόταν να ντρέπεται αρκετά. Η δεσποινίς Αρουντέλ τον χαιρέτησε ευγενικά.

«Ψιτ, Ρεξι!» φώναξε η Τερίσα και, πιάνοντάς τον αγκαζέ, απομακρύνθηκαν από τους υπολοίπους.

Ο Τσαρλς μόρφασε και έφυγε κι αυτός για να πάει να μιλήσει με τον κηπουρό, τον οποίο γνώριζε καλά από όταν ήταν μικρός.

Όταν η δεσποινίς Αρουντέλ μπήκε ξανά στο σπίτι, ο Τσαρλς έπαιζε με τον Μπομπ. Ο σκύλος στεκόταν στην κορυφή της σκάλας με την μπάλα στο στόμα και κουνούσε αργά την ουρά.

«Έλα, γερο-Μπομπ!» είπε ο Τσαρλς.

Ο Μπομπ κάθισε στα πίσω πόδια και με τη μουσούδα του πλησίαζε αργά την μπάλα στην άκρη της σκάλας. Όταν τελικά έπεσε από το κεφαλόσκαλο, πετάχτηκε όρθιος με μεγάλο ενθουσιασμό. Η μπάλα άρχισε να αναπηδάει, πέφτοντας αργά από σκαλί σε σκαλί. Ο Τσαρλς την έπιασε και του την πέταξε ξανά· ο Μπομπ την έπιασε επιδέξια με το στόμα. Επανέλαβαν το παιχνίδι τους αρκετές φορές.

«Είναι από τα συνηθισμένα παιχνίδια του αυτό», είπε ο Τσαρλς.

Η Έμιλι Αρουντέλ χαμογέλασε.

«Μπορεί να το κάνει για ώρες», του είπε και ύστερα έστριψε και μπήκε στο καθιστικό. Ο Τσαρλς την ακολούθησε και ο Μπομπ γάβγισε απογοητευμένα.

«Κοίτα την Τερίσα και τον νεαρό φίλο της», είπε ο Τσαρλς κοιτάζοντας από το παράθυρο. «Είναι όντως παράξενο ζευγάρι!»

«Πιστεύεις ότι τον βλέπει σοβαρά;»

«Α, ναι, είναι τρελή γι' αυτόν!» απάντησε με σιγουριά ο Τσαρλς. «Παράξενα γούστα, αλλά τι να κάνεις... Πιστεύω είναι ο τρόπος που την κοιτάζει, σαν επιστημονικό δείγμα και όχι ως κανονική γυναίκα. Αυτό είναι κάτι καινούργιο για την Τερίσα. Κρίμα που είναι τόσο φτωχός. Η Τερίσα έχει ακριβά γούστα».

«Είμαι βέβαιη ότι μπορεί να αλλάξει τρόπο ζωής, αν το θελήσει, βέβαια!» σχολίασε κοφτά η δεσποινίς Αρουντέλ. «Άλλωστε, έχει δικό της εισόδημα».

«Τι; Α, ναι, ναι, φυσικά».

Ο Τσαρλς τής έριξε ένα σχεδόν ένοχο βλέμμα.

Εκείνο το βράδυ, ενώ οι υπόλοιποι είχαν συγκεντρωθεί στο κα-

θιστικό περιμένοντας να περάσουν στην τραπεζαρία για το δείπνο, ακούστηκαν ποδοβολητά και μια σειρά βρισιές από τη σκάλα. Ο Τσαρλς μπήκε μέσα κατακοκκινισμένος.

«Συγγνώμη, θεία Έμιλι, άργησα πολύ; Ο σκύλος σου παραλίγο να με κάνει να πέσω από τη σκάλα. Είχε αφήσει την μπάλα του στην άκρη του κεφαλόσκαλου».

«Απρόσεκτο σκυλάκι», φώναξε η δεσποινίς Λόσον, σκύβοντας στον Μπομπ.

Ο Μπομπ την κοίταξε περιφρονητικά και έστριψε το κεφάλι από την άλλη.

«Το ξέρω», είπε η δεσποινίς Αρουντέλ. «Είναι πολύ επικίνδυνο. Μίνι, πήγαινε πάρε την μπάλα και κρύψ' τη».

Η δεσποινίς Λόσον έφυγε βιαστικά από το καθιστικό.

Στο βραδινό τραπέζι ο δρ Τάνιος μονοπώλησε τη συζήτηση με διασκεδαστικές ιστορίες από τη ζωή στη Σμύρνη.

Η παρέα διαλύθηκε και πήγε για ύπνο νωρίς. Κουβαλώντας τα μαλλιά πλεξίματος, ένα ζευγάρι γυαλιά, μια μεγάλη βελούδινη τσάντα και ένα βιβλίο, η δεσποινίς Λόσον συνόδευσε την κυρία της στο υπνοδωμάτιό της φлуαρώνοντας εύθυμα.

«Πράγματι, πολύ διασκεδαστικός ο δρ Τάνιος. Είναι τόσο ευχάριστη παρέα! Όχι ότι θα μου άρεσε ποτέ αυτό το είδος ζωής... Κανεείς θα έπρεπε, φαντάζομαι, να βράζει το νερό... Και ίσως να πίνει κατσικίσιο γάλα... τι απηδιαστικό...»

«Μην είσαι ανόητη, Μίνι!» είπε απότομα η δεσποινίς Αρουντέλ. «Είπες στην Έλεν να μου μιλήσει στις έξι και μισή;»

«Μάλιστα, δεσποινίς Αρουντέλ. Είπα ότι δε θα πάρετε τσάι, αλλά δε νομίζετε ότι θα ήταν πιο συνετό... Ξέρετε, ο εφημέριος του Σάουθμπριτζ, που είναι εξαιρετικά ευσυνείδητος, μου είπε ρητά ότι δεν είστε υποχρεωμένη να νηστέψετε...»

Η δεσποινίς Αρουντέλ τη διέκοψε πάλι.

«Δεν έχω φάει ποτέ τίποτα πριν από την πρωινή λειτουργία και δε σκοπεύω να το κάνω τώρα. Εσύ κάνε όπως καταλαβαίνεις».

«Μα, όχι... δεν εννοούσα αυτό...»

Η δεσποινίς Λόσον είχε σαστίσει και συγχυστεί.

«Βγάλε το κολάρο του Μπομπ», είπε η δεσποινίς Αρουντέλ.

Η δουλοπρεπής υπηρέτρια υπάκουσε αμέσως.

Προσπαθώντας να την ευχαριστήσει ακόμη συνέχισε να μιλάει.

«Τι ευχάριστη βραδιά! Όλοι φαίνονταν τόσο χαρούμενοι που βρίσκονταν εδώ!»

«Χα», έκανε η Έμιλι Αρουντέλ. «Ήρθαν να αρπάξουν ό,τι μπορεί καθένας».

«Αχ, αγαπημένη μου δεσποινίς Αρουντέλ...»

«Καλή μου Μίνι, μπορεί να είμαι πολλά πράγματα, αλλά ηλίθια δεν είμαι! Απλώς αναρωτιέμαι ποιος απ' όλους θα ανοίξει πρώτος το θέμα».

Δε θα χρειαζόταν να περιμένει πολύ για να της λυθεί η απορία. Εκείνη και η δεσποινίς Λόσον επέστρεψαν από την πρωινή λειτουργία λίγο μετά τις εννιά. Ο δρ και η κυρία Τάνιος ήταν στην τραπεζαρία, όμως οι δύο Αρουντέλ ήταν άφαντοι. Μετά το πρωινό, όταν οι άλλοι έφυγαν, η δεσποινίς Αρουντέλ κάθισε και καταχώρισε μερικούς λογαριασμούς του σπιτιού σε ένα μικρό τετράδιο.

Ο Τσαρλς μπήκε στο δωμάτιο γύρω στις δέκα.

«Με συγχωρείς που άργησα, θεία Έμιλι, όμως η Τερίσα είναι χειρότερη. Ούτε που έχει ξυπνήσει ακόμη».

«Στις δέκα και μισή θα το μαζέψουν το πρωινό», σχολίασε η δεσποινίς Αρουντέλ. «Ξέρω ότι πλέον είναι μόδα να μη σκέφτεται κανείς το προσωπικό, αλλά αυτό δεν ισχύει στο δικό μου σπίτι».

«Ωραία. Αυτό είναι το γνήσιο πατροπαράδοτο πνεύμα!»

Ο Τσαρλς έβαλε μερικά κομματάκια νεφρό στο πιάτο του και κάθισε δίπλα της.

Όπως πάντα, το χαμόγελό του ήταν γοπευτικό. Σύντομα η Έμιλι Αρουντέλ βρέθηκε να του χαμογελά καταδεκτικά. Ενθαρρυνμένος από αυτή την ένδειξη εύνοιας, ο Τσαρλς το αποτόλμησε.

«Κοίταξε, θεία Έμιλι, δε μ' αρέσει να σε ενοχλώ με τέτοια, όμως βρίσκομαι σε πολύ δύσκολη θέση. Μήπως μπορείς να με βοηθήσεις; Ένα κατοστάρικο φτάνει».

Το ύφος της θείας του δεν ήταν διόλου ενθαρρυντικό. Αμυδρή βλοσυρότητα δαγράφηκε στο πρόσωπό της.

Η Έμιλι Αρουντέλ δε φοβόταν ποτέ να πει αυτό που σκεφτόταν. Και το έκανε.

Η δεσποινίς Λόσον, που ερχόταν με φούρια από το χολ, σχεδόν συγκρούστηκε με τον Τσαρλς, ο οποίος έβγαινε συγχυσμένος από την τραπεζαρία. Τον κοίταξε απορημένη. Μπαίνοντας στην τραπεζαρία, βρήκε τη δεσποινίδα Αρουντέλ με ορθωμένο ανάστημα και αναψοκοκκινισμένο πρόσωπο.

«Είναι θέμα λογικής», είπε ο Πουαρό. «Ο σκύλος σκέφτεται λογικά. Είναι έξυπνος, εξάγει λογικά συμπεράσματα σύμφωνα με τη δική του οπτική. Υπάρχουν άτομα που επιτρέπεται να μπαίνουν στο σπίτι και άλλα που δεν επιτρέπεται – αυτό ο σκύλος το μαθαίνει γρήγορα».

Α. AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

